

[Torben Lund]

det hele er så hult, for der er ikke nogen, der aner, hvad der står i den dagsorden. Vi har her gang på gang forsøgt at få fortolket, hvad man forstår ved en hurtig afvikling.

Afvikling, det er et stærkt ord. Det betyder faktisk, at det skal væk. En hurtig afvikling af ventelisterne i 1991, skal det forstås helt bogstaveligt, at man tidligt i 1991 vil sørge for, at ventelisterne er totalt afviklet? Skal det forstås bogstaveligt? Det har vi ikke kunnet få noget svar på. Vi har været oppe og spørge flere gange. Vi har også spurgt fru Pia Kjærsgaard. Vi får bare at vide, at vi er dumme, og at vi vil bruge penge.

Så vil jeg gerne sige til hr. Aage Brusgaard om det med finansieringen, at jeg tror ikke, det lige er i disse dage, man skal skose Socialdemokratiet som et parti, der absolut vil hælde penge ud til det ene og det andet. Her til morgen har hr. Aage Brusgaards parti og regeringspartierne givet en tillidserklæring til landets skatteminister, den samme skatteminister, som hældte 1,5 mia. kr. ud af statskassen i sagen om kantinefradragene. Bare det halve af den 1,5 mia. kr. kunne have forhindret, at vi overhovedet havde haft denne her debat i dag – bare det halve, hr. Aage Brusgaard. Så lad være med at tale om de syge og de ældre osv. Dem går det nemlig hårdt ud over, når man hælder penge ud på den måde, som hr. Aage Brusgaard gerne vil, når det drejer sig om skattelovgivning.

Kirsten Lee (RV):

Det er Det Radikale Venstres opfattelse, at vi har et velfungerende sundhedsvæsen, og at vi fortsat skal have det. Vi er faktisk enige med Socialdemokratiet i, at det danske sundhedsvæsen naturligvis skal videreudvikles, men det skal ske i takt med samfundets økonomiske muligheder i øvrigt. Og da der er bred enighed om herinde, at både skattetrykket og de offentlige udgifter skal holdes i ro, kan udviklingen af sundhedsvæsenet kun ske under de betingelser.

Vi har sådan set også forstået, at det var Socialdemokratiets politik, at både skattetryk og de offentlige udgifter skulle holdes i ro, men det kniber meget med at leve op til den målsætning, når den skal udmøntes konkret.

Nu har amter og kommuner indgået en aftale med regeringen om, at den amtslige og kommunale udgiftspolitik skal sikre, at både skatter og afgifter holdes i ro i amter og kommuner, og skulle der komme et kommunalt overskud, skal

det omsættes i skattelettelser. Men ufinansierede skattelettelser bliver der ikke tale om.

Nu ønsker Socialdemokratiet, at den aftale, der er indgået, skal erklæres ugyldig. Dels underkender Socialdemokratiet fremtrædende Socialdemokrater i amter og kommuner, dels blander Socialdemokratiet sig i det lokale selvstyre. Og det er jo det lokale selvstyre, som hr. Torben Lund i sit indlæg gjorde meget ud af at fremhæve som en af årsagerne til det velfungerende sundhedsvæsen.

Hr. Svend Auken's udtalelser til pressen om, at den indgåede aftale skulle slå vort udmærkede sundhedsvæsen i stykker, finder vi heller ikke troværdig. Skulle en besparelse på 1,3 pct. på et budget på næsten 40 mia. kr. overhovedet kunne slå noget som helst i stykker? Naturligvis kan det ikke det. Det er der ingen her i Folketinget der vil acceptere og selvfølgelig heller ikke i amterne og kommunerne.

Vi synes, det ville være mere konstruktivt, hvis vi i stedet kunne samles om nogle overordnede sundhedspolitiske mål. Hvad det angår, har det altid været Det Radikale Venstres mål at øge den forebyggende indsats, og jeg er da glad for at høre, at fru Pia Kjærsgaard også støtter den tanke. Men vi har ingen illusioner om, at det skulle være gratis.

Der skal naturligvis afsættes midler, og først på sigt vil der være penge at spare i sygehussektoren, men vi opnår samtidig en langt bedre livskvalitet for mange mennesker.

Pengene til en øget forebyggende indsats skal naturligvis komme et eller andet sted fra, og når vi kommer til det, kniber det svært med at finde et ansvarligt flertal. For nylig har CD, Kristeligt Folkeparti, Socialdemokratiet og SF sikret, at der skal afsættes 50 mio. kr. mere til privathospitaler, bare sådan uden videre.

Der er ingen, der bekymrer sig om, hvor pengene skal komme fra, eller hvorvidt de er godt anvendt.

Der er ingen tvivl om, at de private organisationer i mange tilfælde kan løse mange opgaver bedre end det offentlige, men skulle vi så ikke samtidig lukke nogle af de behandlingstilbud, der kan blive overflødige i den offentlige sektor? Det ville have været klødeligt, om det samme flertal havde brugt kræfterne på at få sammenhæng i behandlingstilbudene. Det tjener trods alt de pågældende patientgrupper bedst både ud fra deres egne behov og ud fra den samlede samfundsøkonomi.